

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. Варна, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Светла В. Пенева
Красимир Т. Василев

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100500307 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Община Варна, представлявана от Кмета И.П. срещу Решение № 1921 от 02.12.2021г., поправено с Решение № 2096 от 20.12.2021г. по гр.д. № 6536/2021г. по описа на ВРС, XXX-ти състав **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД въззивната община е осъдена да заплати на Р. АНГ. Г. с ЕГН ***** сумата от **8000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания понесени вследствие на увреждане - счупване на долния край на лъчевата кост на десен горен крайник, закрито, в дясно, настъпило на 09.09.2020г. вследствие неизправна настилка на тротоара на *** в близост до магазин „СБА“ в посока Червения площад в гр. Варна, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 09.09.2020г. до окончателното плащане на сумата, както и сумата от **1 725.60 лева**, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди /1400 лв. за имплант, 300 лв. за болничен престой, 11.60 лв. - потребителска такса и 14 лв. – за медицински консумативи/, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на исковата молба в съда – 07.05.2021г. до окончателното плащане на сумата.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствени правила, неотчитане на всички събрани по делото доказателства и константната съдебна практика. Изложени са доводи, че присъденото обезщетение е прекомерно завишено и създаващо предпоставки за неоснователно обогатяване на увреденото лице. При определянето му съдът не е извършил

анализ и оценка на всички конкретни факти и обстоятелства от значение за формиране на преценката за справедливост на размера на паричното обезщетение и не е съобразил изискването за съответност на паричното обезщетение на действителния размер на болките и страданията. Така, по делото не е установена продължителността на конкретния възстановителен период; установено е от експертното заключение, че основните функции на ръката на ищцата са напълно възстановени; костта е сраснала, а останалите фини ограничения не са съществени, тъй като се компенсират от лакътя и ръката е в „работен режим“. Не е установено на ищцата да е предписана медикаментозна терапия свързана с настъпилите травматични увреждания. Така установеното е в разрез със събраните по делото гласни доказателства чрез показанията на свидетелите Н. и Г., които не следва да се кредитират като обективни и при отчитане на възможната им заинтересованост в хипотеза на чл. 172 от ГПК, което не е съобразено в обжалваното решение. Недоказан по делото поради това остава твърдения факт, че процесното травматично увреждане е поставило ищцата в положение на зависимост, в нужда от чужда помощ и грижи за период по-дълъг от възстановителния за идентично увреждане. Наред с горното следва да се съобрази, че към момента на непозволеното увреждане МРЗ за страната приета с ПМС № 350/2019г. е била в размер на 610 лв., а присъденото обезщетение възлиза на 13 кратния размер на същата. Липсва произнасяне на следващо място по релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат – касае за тротоар със силно компрометирана тротоарна настилка, като състоянието му може да се възприеме от дълго разстояние. Тези неравности са изисквали повишено внимание и адекватна оценка на преминаването по тротоара, каквито ищцата не е проявила. Бездействието на ищцата при необходимост да прояви повишено внимание и да съобрази нарушената тротоарна настилка, съставлява необоснован риск, в пряка връзка с който е настъпил и вредоносният резултат. Като постоянно живееща в района се предполага, че пострадалата е познавала състоянието на настилката, като се отчете и факта, че е имала обективна възможност преди инцидента да възприеме неравностите, съответно да избегне настъпването на увредата. Като не е положила дължимата грижа, ищцата със собственото си виновно поведение е допринесла за настъпване на вредата, като основание за приложение на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Неправилно също е определен началният момент на законната лихва в противоречие с приетото в ТР № 3 от 22.04.2005г. по т.д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС, който следва да е датата на предявяване на исковата молба. Моли поради всичко изложено да се отмени решението в обжалваната част, а предявеният иск бъде отхвърлен с извод за неоснователност, а евентуално – присъденото обезщетение да се намали до справедливия му размер.

В отговор на жалбата Р. АНГ. Г. оспорва доводите в нея и поддържа, че решението в обжалваната му част е правилно и законосъобразно постановено.

В срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК предявява **насрещна жалба** срещу Решение № 1921 от 02.12.2021г., поправено с Решение № 2096 от 20.12.2021г. по гр.д. № 6536/2021г. по описа на ВРС, XXX-ти състав **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание **чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД** е отхвърлен предявеният от нея срещу Община Варна иск за обезвреда за сумата

над 8000 лева до пълния предявен размер от 15000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания понесени вследствие на увреждане - счупване на долния край на лъчевата кост, закрито, в дясно, настъпило на 09.09.2020г. вследствие неизправна настилка на тротоара на *** в близост до магазин „СБА“ в посоча Червения площад в гр. Варна, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 09.09.2020г. до окончателното плащане на сумата.

Насрещната жалба е основана на оплаквания за несправедливост на решението в тази част. При определяне размера на обезщетението съдът не е съобразил доводите, че до увреждането, ищцата била деен, самостоятелен, социално активен и полезен човек. Настъпилото увреждане я е поставило в невъзможност да се самообслужва, станала зависима от близки и приятели, отнело възможността да бъде полезна на околните. Тези твърдения са установени от събраните по делото гласни доказателства. Отправя искане в тази връзка решението в отхвърлителната част да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за обезщетение на неимуществените вреди бъде уважен в пълен предявен размер.

В отговор на насрещната жалба, Община Варна оспорва доводите в нея. Отправя искане в тази част решението да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, всяка от страните поддържа изразената по спора позиция, като претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от Р. АНГ. Г. срещу Община Варна съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на осъдителни иски за обезщетение от непозволено увреждане **с правно основание чл. 49 вр. 45 вр. чл. 52 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата от **15000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от настъпило на 08.09.2020г. в гр. Варна непозволено увреждане на здравето – счупване на долния край на лъчевата кост на десен горен крайник, закрито, в дясно, в причинна връзка с неправомерно бездействие на служители на ответната община, на които е възложено поддържането и обезопасяването на пешеходните зони с тротоарна настилка, в причинно-следствена връзка, с което за ищцата са произтекли вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, ведно със законната лихва върху главницата от момента на увреждането – 08.09.2020г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **1725.60 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото непозволено увреждане на здравето, изразяващи се в направени разноски за лечение, както следва: 1400 лв. за имплант, 300 лв. за болничен престой, 11.60 лв. - потребителска такса и 14 лв. – за медицински консумативи, ведно със законната лихва от датата на исковата молба.

Фактическите твърдения, на които се основават исковите са следните: на

08.09.2020г., около 20:00 часа в гр. Варна, при движение по тротоара на *** в посока Червения площад, ищцата се препънала на разместена, неравна, повдигната и необезопасена тротоарна плоча, загубила равновесие и паднала на земята. Вследствие падането получила травматични увреждания и изпитала силна болка в областта на дясната ръка и главата. Била транспортирана до Спешен кабинет на МБАЛ „Св. Анна“ АД, където ѝ била направена репозиция с гипсова имобилизация. При направеното рентгеново изследване след падането върху дясната гривнена става е установена фрактура на дистален радиус. На 10.09.2020г. била приета в отделение по ортопедия в МБАЛ „Майчин дом“ ЕООД, където след оперативна интервенция – открита репозиция на фрактура с вътрешна фиксация – радиус и улна, престояла в болницата до 11.09.2020. По време и след операцията се наложил продължителен прием на медикаменти и болкоуспокояващи, поради изпитвани болки. Последвали месеци на напълно имобилизирана дясна ръка с тежки болки и невъзможност за пълноценно самообслужване, необходимост от ежедневна помощ от близки. Болката, затрудненото движение на дясната ръка и слабостта, която изпитва и затруднения начин на живот продължават и до момента. Пълно възстановяване не е последвало – продължава да изпитва главоболие, страда от безсъние. Изпаднала в невъзможност да полага грижи за внучката си, за собствената си хигиена и тази на дома ѝ. Постепенно изпитвала чувство на безпомощност и зависимост от чужда помощ. Същевременно сторила разноси под формата на изследвания, операция, лекарства, престой в болнично заведение в размер на цената на исковете за обезщетяване на имуществени вреди, а неимуществените възлизат на заявената искова сума. Поддържането на тротоарите в границите на урбанизираните територии се осъществява от общината, поради което тя носи отговорност за виновното бездействие на лицата, на които е възложила тази дейност. Отправила искане в тази връзка за положително произнасяне по делото

В отговор на исквата молба, Община Варна оспорила иска по основание и размер, в т.ч. факта, че на 08.09.2020г. на посоченото място е съществувала необезопасена тротоарна плоча, вследствие на препъване в която е настъпила описаната травма. Посочила, че пешеходната дейност следва да се осъществява с нужното внимание, т.нар. дължима грижа, каквато ищцата не е положила, с което от своя страна е допринесла и улеснила настъпването и механизма на увреждането. С оглед липсата в конкретния случай на правопораждащите факти на деликтната отговорност и недоказаност на действително понесени неимуществени вреди, отправила искане за отхвърляне на исковете, а евентуално за редуциране размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, с твърдения, че е прекомерно завишен.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените медицински документи се установява, че на 08.09.2020г. в 21:35 часа ищцата била прегледана Спешно отделение на МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, при което е констатирана травма на ръка. На 09.09.2020г. ищцата е постъпила в МБАЛ „Майчин

дом – Варна“ ЕООД, където е проведено оперативно при поставена окончателна диагноза Счупване на долния край на лъчевата кост, закрито, в дясно. Описаната оперативна интервенция е Открита репозиция на фрактура с вътрешна фиксация – радиус и улна. Извършена е открито наместване на фрактура на дистален радиус в дясно и вътрешна фиксация със 2,4 мм заключваща плака и 1 бр. Киршнерова игла. Извършена е стерилна превръзка и мека имобилизация на крайника. Ищцата е изписана с подобрене, в добро общо състояние, при спокойна оперативна рана.

Видно от представените фактури и фискални бонове, заплатените по повод оперативната интервенция разходи на лицето възлизат, както следва: 1400 лв. за имплант, 300 лв. за болничен престой, 11.60 лв. - потребителска такса и 14 лв. – за медицински консумативи.

Пред ВРС е прието заключение на СМЕ, от което се установява, че в резултат на падането ищцата е получила счупване на дясната лъчева кост в дисталния ѝ край на дясната ръка. Това счупване се получава при падане от собствен ръст, в стремеж човек да се предпази инстинктивно протягайки ръце напред. Този тип счупване се лекува оперативно с фиксиране на костните краища с метал. Ориентировъчния срок на лечение е около 3-4 месеца. Конкретно при ищцата липсва медицинска документация. Към настоящия момент костта е срастнала, движенията са възстановени в задоволителен обем. При желание на ищцата предстои операция за отстраняване на метала. При подобен тип увреждане се препоръчват обезболяващи средства, но по отношение на ищцата липсва медицинска документация за назначени лекарства. От обясненията на експерта се установява, че към момента ръката е възстановена в работна функция, има фини ограничения, може да хваща, има юмручен захват, има ограничение при движение нагоре, но това не е съществено, тъй като се компенсира от рамо и лакът. Може да има мравучкания, има фрактури, които минават през гривнена става. Тази травма предполага артрозни промени и може да има болки при по-голямо натоварване. Според експерта не е възможно пълно възстановяване.

Проведена е и СТЕ, от заключението на която се установява, че тротоарната настилка на *** в близост до магазин „СБА“ посока *** в посока Червения площад не е подменяна. Към 08.09.2020г. настилка е била стара, като в радиус с приблизителна дължина 2 м. до дървета на същия тротоар, тротоарните плочи са силно компрометирани – с нарушена цялост, разместени, част от тях са надигнати на 10-15 см от кореновата система на дърветата, а друга част от тях липсват. Заключение е подкрепено със снимков материал.

По инициатива на ищцата по делото са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетелите Е. Н. и Г. Г. /син на ищцата/. От същите се установява, че след падането и проведената оперативна интервенция Р. изпитвала затруднения да изпълнява ежедневните си задължения, не можела да вдига тежко, да готви, да се обслужва. Помагал е синът ѝ да пазари и да се обслужва. Изпитвала болки в ръката, които изпитва и понастоящем. Непосредствено след инцидента била стресирана и се чувствала зле. След изписването ѝ от болницата или нужда от чужда помощ за елементарни нужди – за обличане, къпане, пазаруване. Изпитвала силни болки, които са налице и сега, оплаква се

подуване, изтръпване на ръката, нарушения в съня. Не може да помага при отглеждането на двете си внучета.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 49, ал. 1 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнение на тази работа. Отговорността по чл. 49, ал. 1 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия; има обезпечително-гаранционна функция; не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. Възникването на тази отговорност е обусловена от установяване на следните правнорелевантни факти: че натовареното лице е причинило вредата на пострадалия противоправно и виновно, и то при или по повод на възложената му работа. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите, приложение ще намери разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Предмет на разглеждане са искове по чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в резултат на неправомерно бездействие, изразяващо се в ненадлежно обезопасяване на настилната на прилежащ тротоар в градска среда. Претърпените от пострадалата вреди подлежат на обезщетяване на основание чл. 49 от ЗЗД, доколкото вредите не биха могли да настъпят от обективно присъщи свойства и вътрешни характеристики на тротоарната плочка, а са свързани с човешка дейност по обезопасяването и поддържането ѝ в изправност. Правилно в обжалваното решение е формиран извод, че задължение за нейното обезопасяване и поддържане в изправност носи именно ответната община.

"При деликта, когато едно лице действа и от това действие последват вреди, то дължи обезщетение, ако действието му е противоправно, като вината се предполага. Когато едно лице бездейства и от това бездействие последват вреди, то дължи обезщетение, ако не е предприело действията, които е било длъжно да извърши. Предприело ли е с дължимата грижа предписаните от закона действия, лицето не отговаря за вреди, дори тези действия да не са дали очаквания резултат. Държавните органи, в т.ч. общините са длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона – добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение. Ако предписаното от закона действие е предприето с дължимата грижа и въпреки това настъпят вреди, общината не дължи обезщетение." /в този смисъл Решение № 488/07.02.2012г. по гр.д. № 899/2010г. на ВКС, IV ГО/.

Съгласно § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, "тротоар" е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци, а „път“ е земна площ или съоръжение, предназначени за движение на пътни превозни средства или на пешеходци /т. 1 на § 6/. Правилно ВРС е приел, че процесната необезопасена тротоарна настилка е част от инфраструктурната мрежа, а нормата на чл. 30, ал. 4 от ЗП възлага в тежест на Общината

контрол върху изграждането, поддържането и ремонта ѝ. Като не са констатирани неизправност на тротоара по протежението на ***, служителите на ответника по същество не са изпълнили законово възложените им задължения, поради което са налице предпоставките на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране отговорността на Община Варна. Доказателства за съпричиняване на увредата по делото не са ангажирани.

Разпоредбите на чл. 30, ал. 4 и чл. 31 от ЗП задължават лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Наличието на липсващи или неизправни, но привидно стабилни плочки на тротоара представлява неосигуряване на условия за безопасно движение по пътищата, съответно неизпълнение на задълженията на общината, а от гледна точка на деликтната отговорност, посоченото деяние представлява противоправно бездействие и ангажира отговорността на общината по реда на чл. 49 от ЗЗД. Доколкото в хипотезата на чл. 49 от ЗЗД не се изисква да се установи пълно и главно виновните действия на кое конкретно физическо лице, натоварено да поддържа в изправност и безопасност пътния участък, са в причинно-следствена връзка с настъпилото увреждане, съдът при съобразяване с така даденото разрешение в трайната практика на ВКС правилно е счел, че в конкретния случай са налице всички предпоставки, ангажиращи отговорността на общината. Общинските пътища, част от които са и тротоарите, съставляват публична общинска собственост /чл. 8, ал. 3 вр. чл. 5, ал. 1, т. 2 от ЗП/. Съгласно чл. 11 от ЗОС, имоти и вещи – общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин, а съгласно чл. 31 от ЗП, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Ремонтът и обезопасяването на тротоарната настилка, намиращ се по ***, в участъка до магазин „СБА“ в посока Червения площад е задължение на Община Варна, а настъпилите вреди в резултат на бездействието на Общината да отстрани повредата като постави стабилни и здрави плочки, ангажира отговорността ѝ по чл. 49 от ЗЗД. Мястото е пешеходна зона, част от градската среда и доколкото тротоарът е с обществено предназначение със свободен достъп до него, се е налагало предприемане на обезопасителни мерки по цялата повърхност на тротоара. От заключението на СТЕ, прието по делото се установява, че текущи ремонти на тротоара не са били извършвани, на конкретното място тротарната настилка не е подменяна, стара е, като плочките са силно компрометирани – с нарушена цялост, разместени, надигнати от кореновата система на дърветата, а част от тях липсват. Въпреки изисканата от експерта строителна документация за ремонта или изграждането на тротоарната настилка от Община Варна за процесния участък, такава не му е предоставена. Задължението за обезопасяване се извежда от общото задължение да не се вреди другиму с оглед легалното предназначение на тротоара, местонахождението, свободния достъп на хора и обичайното преминаване по това място на пешеходци. Установено е в случая и от кредитираните като непосредствени и обективни показания на разпитаните свидетели, че бездействието е на служители на ответника или на други изпълнители, на които общината е възложила поддържането на пътя – те не са отстранили съществуващата на пътя неизправност, но не са

и сигнализирали за опасната неравност /плоча/, с цел организиране на движението по тротоара по начин, осигуряващ нормалното и безопасно преминаване на пешеходци.

С оглед на това, с проявеното бездействие от длъжностни лица на ответната община, същата не е изпълнила задълженията си да сигнализира опасностите по уличната мрежа и да организира безопасно движение по улиците. Налице е пряка и непосредствена причинна връзка между бездействието на служителите на общината, настъпилия деликт и причинените в резултат на него вреди, поради което следва да бъде ангажирана отговорността ѝ.

Претърпените от ищцата вреди са в пряка причинна връзка с бездействието на лицата, на които е било възложено от ответната община упражняване на надзор, поради което са причинени по повод възложената им работа.

Справедливото обезщетяване на следващо място, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД на всички неимуществени вреди, предполага определяне на точен паричен еквивалент на болките и страданията, на пораженията върху физическата цялост и психичното здраве на пострадалото лице, при отчитане на индивидуалните специфики на конкретния случай. В съответствие с трайната практика на ВКС и необходимостта пострадалата да бъде компенсирана в най-пълна степен за вредите, съдът взе предвид възрастта на пострадалата - 71 години към 09.2020г.; икономическата конюнктура в страната за 2020г.; факта, че е получила средна и няколко леки телесни повреди /счупване на дясната лъчева кост в дисталния ѝ край на дясната ръка; контузия на главата и ляво коляно/, наложили оперативна интервенция /открито наместване на фрактура на дистален радиус в дясно и вътрешна фиксация със 2,4 мм заключваща плака и 1 бр. Киршнерова игла/, обусловили трайно затруднение в движението на десен горен крайник за 3-4 месеца; че вследствие на инцидента и получените травматични увреди ищцата изпаднала в зависимост от чужди грижи, притеснения и социални и битови неудобства и било ограничено ежедневно ѝ функциониране; с оглед установеното от събраните гласни доказателства, че поначало Р.Г. дейна жена, майка и баба, която помагала при отглеждането на внуците ѝ, то тя изпитвала силни притеснения и неудобства от получените травми; към момента костта е срастнала, движенията на крайника са възстановени в задоволителен обем, но съгласно заключението на експерта по СМЕ има фини ограничения, има ограничение при движение нагоре, може да има мравучкания, има фрактури, които минават през гривнена става. Тази травма предполага артрозни промени и може да има болки при по-голямо натоварване, а пълно възстановяване не е възможно. При желание на ищцата предстои операция за отстраняване на метала. В тази връзка неоснователен е доводът в жалбата, че липсват категорични доказателства за хроничност на настъпилите психични травми у пострадалата; възстановителният период е продължил около 3-4 месеца, след болничен престой. След отчитане в съвкупността на всичко изброено, ВОС приема, че тази претенция следва да бъде уважена в размер от 8000 лв., предвид възрастта на увреденото лице, характера на увредата, понесените неимуществени вреди и интензитета на болките и страдания, ведно със законната лихва, считано от датата на настъпването им. Съдът приема за неоснователни

доводите в жалбата, сочеши несправедливост на присъдения размер на обезщетението, както и за съпричиняване на вредоносния резултат. По делото липсват ангажирани доказателства, установяващи прояви на небрежност от страна на пострадалата при пешеходния ѝ ход, респ. други нейни действия или бездействия, допринесли настъпването на уврежданията. За разликата до пълния предявен размер на обезщетението от 15000 лв., искът за обезвреда е недоказан по основание и следва да се отхвърли.

По отношение на претендираните имуществени вреди в жалбата не са наведени конкретни доводи за неправилност на решението. От приетите по делото писмени доказателства, същите са установени по основание и по размер, поради което следва да се присъдят в пълен размер.

В обжалваното решение, ВРС е постановил идентичен правен резултат, който като правилен и съобразен с чл. 52 от ЗЗД, следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемата страна има право на разноски. Доказаният размер на реализираните от страната съдебни разноски по въззивната жалба на Община Варна съгласно списък възлиза на 1300 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение. Доколкото в представената разписка възнаграждението е уговорено и платено за цялото въззивно производство без уточнение какъв е размера на възнаграждението за защита по всяка от жалбите, то съдът приема, че е уговорено по равно по въззивната и насрещна жалба. Ето защо с оглед изхода на делото въззиваемата страна има право на $\frac{1}{2}$ от цялото или на сумата от 650 лв. В този размер разноските по делото с оглед изхода му пред настоящата инстанция следва да се възложат в тежест на въззивника.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1921 от 02.12.2021г., поправено с Решение № 2096 от 20.12.2021г. по гр.д. № 6536/2021г. по описа на ВРС, XXX-ти състав **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 49 вр. чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД въззивната община е осъдена да заплати на Р. АНГ. Г. с ЕГН ***** сумата от **8000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания понесени вследствие на увреждане - счупване на долния край на лъчевата кост на десен горен крайник, закрито, в дясно, настъпило на 08.09.2020г. вследствие неизправна настилка на тротоара на *** в близост до магазин „СБА“ в посока Червения площад в гр. Варна, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 08.09.2020г. до окончателното плащане на сумата, както и сумата от **1 725.60 лева**, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди /1400 лв. за имплант, 300 лв. за болничен престой, 11.60 лв. - потребителска такса и 14 лв. – за медицински консумативи/, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на исковата молба в съда – 07.05.2021г. до

окончателното плащане на сумата, както и в **ЧАСТТА МУ**, с която е отхвърлен предявеният от Р. АНГ. Г. с ЕГН ***** срещу Община Варна иск за обезвреда за сумата над **8000 лева до пълния предявен размер от 15000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически и душевни болки и страдания понесени вследствие на увреждане - счупване на долния край на лъчевата кост, закрито, в дясно, настъпило на 08.09.2020г. вследствие неизправна настилка на тротоара на *** в близост до магазин „СБА“ в посоча Червения площад в гр. Варна, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 08.09.2020г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Община Варна, представлявана от Кмета **И.П. ДА ЗАПЛАТИ** на Р. АНГ. Г. с ЕГН ***** сумата от **650 лева**, представляваща съдебни разноски пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Преписи от решението да се връчат на страните по делото на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

След връщане на делото във ВРС следва да се проведе производство по реда на чл. 247, ал. 1 от ГПК по отношение на датата на увреждането, която вместо 09.09.2020г. следва да се чете 08.09.2020г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____